

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Toinen kirja

RAITA JAUHAINEN

Allianssi.125

Hirunda

Toinen kirja

Raita Jauhiainen

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Toinen kirja

Isälle

1. painos

© 2013 Raita Jauhiainen

Kustantaja: Books on Demand GmbH, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-286-730-8

Kansi ja taitto: Raita Jauhiainen

1.

Jani seiso aloillaan ja tuijotti eteensä. Hän pysytteli mahdollisimman ilmeettömänä, mutta tyynen ulkokuoren ylläpitäminen vaati pinnistelyä. Hänen sisällään nimittäin myrskysi. Hän tunsi olonsa epävarmaksi ja inhosi sitä. Yksikin väärä ele saattaisi paljastaa hänet, ja pahimmassa tapauksessa se merkitsisi hänelle lähtöä Kylmään kuoppaan. Pelkkä ajatuskin Kuuhun karkottamisesta oli niin jäätävä, että hän halusi poistua paikalta ja kadota. Hän ei voinut kuitenkaan tehdä niin. Hän ei voinut jättää Saiaa yksin.

Uusi elämä Gavialiksen kuudennella kehällä oli alkanut lupaavasti. Hän oli huumautunut tilaisuudesta aloittaa alusta, ja ajatus paluusta kaupungin uloimmalle kehälle oli inhottanut. Siksi Jani oli jäänyt kuudennelle kehälle mielellään, ja hetken aikaa hän oli jo ennättänyt kuvitella, ettei mikään voisi mennä pieleen. Se oli ollut lapsellinen harhaluulo, johon hän oli halunnut uskoa. Tilanne oli kuitenkin muuttunut sillä hetkellä, kun Saia oli saanut virallisen kutsun. Kutsun saattoi tulkita myös tietynasteiseksi käskyksi, koska sitä ei voinut jättää huomioimatta eikä siitä voinut kieltäytyä. Se oli yllättänyt heidät molemmat, ja se oli kiskaissut Janin tylysti takaisin todellisuuteen. Uuden alun huuma oli tahtunut huoleksi, ja Jani tiesi Saiankin käyneen levottomammaksi, vaikkei kumpikaan heistä ollut pukeutunut ajatuksiaan sanoiksi. Viimein kutsu oli tuonut heidät askeettiseen huoneeseen, jonka ovenpielessä Jani nyt seiso. Hänen oli oltava täällä, sillä hän oli mies, jonka mukana Saia liikkui.

Huoneessa oli Janin ja Saian lisäksi neljä miestä, jotka olivat sekä poliisin että turvallisuusneuvoston edustajia. Tapaamisen ei olisi olettanut koskevan Jania mitenkään, mutta todellisuudessa Saian ja miesten keskustelu osui häneen kuin salamanisku. Hän oli sotkeutunut käsiteltävään asiaan yhtä perusteellisesti kuin Saia. Tilanne oli painostava. Jani toivoi taukoamatta, että Saia pystyisi arkuudestaan huolimatta huijaamaan kuulustelijoitaan mahdollisimman uskottavasti.

”Sinä tapasit kuitenkin Mari Alaudan vielä muutama päivä sitten?” kuulusteluja johtava troviisi Suta kysyi tytöltä.

Troviisi oli tuiman näköinen mies. Hänellä oli leveät hartiat ja osin harmaantunut tukka. Michen tuijotus oli niin kylmä, että sen olisi voinut odottaa saavan ilmassa leijuvaan vesihöyryinkin härmistymään kuuraksi.

”Kyllä”, Saia vastasi hiljaa.

”Mistä te keskustelitte?”

Tilanne oli Saialle kiusallinen. Se vähä, mitä Jani oli ennättänyt oppia Saiasta tuntemaan, oli vain vahvistanut tytöstä saatua ensivaikutelmaa. Saia ei viihtynyt miesten seurassa, ja nyt hän joutui kasvotusten neljän kanssa. Vaikkei Jani tietänyt tyttöjen ja naisten elämästä juuri mitään, hän ymmärsi kuitenkin tilanteen olevan Saian iäiselle tytölle hyvin poikkeuksellinen. Jani saattoi kuvitella Saian haluavan vetäytyä kuoreensa, sillä niin tämä teki hänenkin kanssaan heidän ollessaan kahden, mutta juuri nyt siihen ei ollut varaa. Saian oli vastattava troviisin kysymyksiin.

”Neiti Motasilla?” Suta kysyi kärsimättömänä, kun Saia ei ollut vielääkään vastannut esitettyyn kysymykseen.

”Keskustelimme minun terveydentilaani liittyvistä asioista, joista en ole velvollinen kertomaan teille”, Saia tiuskaisi.

Jani yllättyi tytön äänensävyistä. Oli kuin Saia olisi yllättäen löytänyt puhuttua, ja se oli puoli, jota hän ei ollut nähnyt tästä aikaisemmin. Hän oli Saian muutoksesta mielissään. Tytön oli nimittäin karistettava vähäisimmätkin epäilykset siitä, että hän tietäisi Mari Alaudan katoamisesta jotakin.

”Se on totta”, yksi poliiseista myönsi. ”Sinun terveydentilaasi koskevat tiedot ovat yksityisiä.”

”Miksi sitten olen täällä?” Saia kysyi rauhallisemmin. ”Tohtori Alauda on... *oli* lääkäринi, mutta hän oli varmasti myös monen muunkin tytön lääkäri tässä kaupungissa.”

”Ja me haastattelemme heitä kaikkia”, troviisi Suta totesi tyyneästi.

”Kuulustelette”, Saia huomautti.

Jani hämmästy i toistamiseen. Saiasta alkoi suorastaan huokua varmuutta, jota hän ei ollut nähnyt tässä aikaisemmin. Ehkä he selviäisivätkin kuulusteluista ilman ikäviä seuraamuksia. Ehkä Saia onnistuisi vakuuttamaan troviisin siitä, ettei Alaudalla ollut heidän kanssaan mitään tekemistä.

”*Haastattelemme* jokaista henkilöä, jonka nimi löytyy tohtori Alaudan kalenterista hänen katoamistaan edeltävinä päivinä”, Suta selitti. ”Siksi olet täällä tänään, neiti Motasilla.”

Jani tunsu vatsansa vääntyvän. *Katkekaa?* Jos poliisi etsi jokaista, jonka nimi löytyi Mari Alaudan kalenterista, he saattoivat olla kiinnostuneita myös hänestä. Oliko hänen nimensä Alaudan kalenterissa? Miksei sitä ei olisi siellä, jos Alauda oli varta vasten kutsunut hänet pääsairaalaan?

Jani veti henkeä niin hiljaa ja huomaamattomasti kuin vain kykeni. Hän ei voinut herättää poliisien huomiota, sillä heidän silmissään hän oli ainoastaan yksi kasvoton keltakaartilainen muiden joukossa. Hänellä ei ollut syytä hermostua, ellei hänen vastuullaan olevaa tyttöä uhattu. Vasta silloin hänen tulisi toimia. Mutta miten? Sitä hän ei tiennyt, sillä hän ei ollut keltakaartilainen.

”Minä en tiedä rouva Alaudan henkilökohtaisista menoista mitään”, Saia selitti.

”Mutta tunnet hänen tyttärensä”, poliisi huomautti.

”Hänen tyttärensä opiskelee samassa ryhmässä kuin minä. Entä sitten?”

”Onko hän maininnut äitinsä katoamisesta jotain, mikä olisi jäänyt erityisesti mieleesi?”

”En ole nähnyt häntä rouva Alaudan katoamisen jälkeen.”

”Niinkö?” troviisi Suta kiinnostui.

”Hän on pysytellyt kotonaan tapauksen tultua julki. Minusta se on aika ymmärrettävää näissä olosuhteissa.”

”Tietenkin”, Suta myönsi.

”Epäilettekö, että hän voisi liittyä rouva Alaudan katoamiseen jollain tapaa?”

Suta vilkaisi Saiaa kulmiensa alta, muttei vastannut tämän esittämään kysymykseen lainkaan. Jani tulkitsi miehen vaitonaisuuden siten, ettei poliisi aikoonut hylätä tässä vaiheessa mahdollisuutta Alaudan tyttären osallisuudesta asiaan, vaikka kyseessä olisi kuinka epätodennäköinen skenaario. Jani oli mielissään. Ehkä Saia onnistuisi harhauttamaan troviisia ja siirtämään tapausta tutkivien miesten mielenkiinnon kohti Alaudan tytärtä.

”Voinko jo mennä?” Saia kysyi.

”Et vielä”, Suta tokaisi.

”Mutta minä en tiedä rouva Alaudan katoamisesta mitään”, Saia huokaisi.

”Sinä olet yksi osa kokonaisuutta”, kuului troviisin tokaisu. ”Me pyrimme kokoamaan tohtori Alaudan viimeisistä päivistä mahdollisimman tarkan kokonaiskuvan.”

”Minä kävin hänen vastaanotollaan, ja me keskustelimme ehkä noin kaksikymmentä minuuttia. Se siitä. Tohtori Alauda vaikutti aivan samanlaiselta

kuin ennenkin, joten jos jokin vaivasi häntä, en sitä huomannut. En tunne häntä kuitenkaan erityisen hyvin.”

Jani oli vaikuttunut. Saia oli yllättävän vakuuttava, vaikka kuulustelutilanteen täytyi olla tälle hyvin painostava. Valehtelu poliiseille ja turvallisuusneuvoston edustajille ei ollut varmastikaan helppoa. Saia vaikutti kuitenkin suoriutuvan yli Janin odotusten; tyttö oli vakuuttavampi kuin hän olisi osannut vastaavassa tilanteessa olla.

”Sinä menit siis tapaamaan tohtori Alaudaa iltapäivällä, kaksi päivää ennen hänen katoamistaan?”

”Niin kai se oli”, Saia huokaisi. ”Ja ei, sen aikana ei tapahtunut mitään outoa. Tohtori Alauda vaikutti täysin samanlaiselta kuin aina ennenkin, ja me keskustelimme minun tilanteistani emmekä mistään muusta. Minä en tiedä hänen yksityiselämästään mitään.”

”Oletko vieraillut Alaudan kotona?”

”Olen.”

”Olet siis seurannut myös hänen yksityiselämänsä varsin läheltä.”

”Olen vieraillut hänen kotonaan Najan takia, en hänen itsensä takia. Minä en oikeasti tunne tohtori Alaudaa saati tiedä, mitä hän on vapaa-ajallaan tehnyt.”

”Milloin viimeksi kävit Alaudan asunnossa?”

”Ehkä noin kuukausi sitten.”

”Oliko tohtori Alauda silloin kotona?”

”Ei muistaakseni.”

”Selvä”, Suta laushti.

”Voinko nyt mennä?” Saia kysyi taas.

Troviisi Suta ei vastannut vaan tutki kuumeisesti pöytään telakoimaansa lukulevyä.

”Mitä rouva Alaudalle tapahtuu, kun te löydätte hänet?” Saia kysyi, kun lupaa poistua ei kuulunut.

”Hän joutuu syytteeseen.”

”Joutuuko hän vankilaan?”

”Jos hän on syyllinen.”

”Mutta hän on nainen”, Saia huomautti.

”Tiedän.”

”Naisia ei lähetetä vankilaan”, Saia jatkoi.

”Kukaan muu nainen ei ole tehnyt rikoksia”, troviisi huomautti.

”Jaa”, Saia laushti.

Kaikki neljä silmäparia pöydän takana alkoivat tuijottaa Saiaa.

”Ketään naista ei ole tuomittu rikoksista”, Suta täsmensi.

Jani kurtisti kulmiaan. Oliko troviisi todella sanonut, mitä hän oli kuvitellut tämän sanoneen? Oliko naisten keskuudessa myös rikollisuutta? Saattoiko se olla mahdollista? Mutta oliko siinä mitään järkeä? Rikollisuus oli pohjimmiltaan hyvin harvinaista, sillä kyseessä oli vain vähemmistöä vaivaava mielenhäiriö.

Jos naiset todella tekivät rikoksia, tapauksista ei ainakaan puhuttu. Jopa nyt, kun he olivat tässä suljetussa tilassa, troviisi Suta pysyi aiheesta vaitonaisena. Miksi? Oliko se osa naisten suojelua? Mutta kai tällaiset naiset, jos heitä todella oli, joutuivat vastaamaan teoistaan miesten lailla? Oliko maailmassa siis vankiloita naisille? Jos oli, miksei kukaan tiennyt tällaisista laitoksista mitään? Toki Gavialiksen kuudes ja seitsemäs kehä olivat alueellisesti niin valtavia, että niihin olisi voinut helpostikin kätkeä naisille suunnatun rangaistuslaitoksen, mutta ajatus tuntui Janista varsin hullulta.

Toisaalta Jani oli kyllä kuullut hullumpiakin asioita. Olihan maailmassa myös Terra Unionia, josta ei puhuttu julkisesti mitään. Eihän hän ollut osannut edes kuvitella Terra Unioniaa todeksi, ellei Lu olisi kertonut sitä hänelle. Joten ehkä hän oli tietämätön naisrikollisista, kuten hän oli ollut tietämätön Terra Unioniasta. Eihän hän ollut koskaan kokenut mitään mielenkiintoa tutkia ja selvittää asioita, joilla ei ollut välitöntä vaikutusta hänen elämäänsä.

Jani vilkaisi troviisi Suta uudemman kerran. Ehkä mies oli ollut aikaisemmin ratkomassa naisten tekemiä rikoksia, olihan tämä nyt selvittämässä Mari Alaudan katoamistakin. Ajatus oli mieletön, mutta lähes yhtä uskomatonta oli se, ettei hän ollut itse koskaan aikaisemmin tajunnut koko asiaa: että maailmassa saattoi olla myös naisia, jotka kaikista etuoikeuksistaan huolimatta halusivat lietsoa ympärilleen sekasortoa ja epäoikeudenmukaisuutta. Ehkäpä juuri siksi Mari Alaudan katoaminen oli niin suuri juttu kaikissa maailman kaupungeissa. Poliisi etsi Alaudaa siinä missä ketä tahansa rikokseen syyllistynyttä miestä. Mari Alauda oli tuonut naisrikollisuuden uutisotikoihin ja pakottanut heidät kaikki harkitsemaan mahdollisuutta, että myös nainen saattoi olla rikollinen.

”Joutuuko rouva Alauda Kylmään kuoppaan, kuten uutisissa spekuloidaan?” Saia kysyi.

”En voi ottaa tuohon kantaa”, Suta tokaisi. ”Olen troviisi, en tuomari.”

Saia huokaisi ja nojasi tuolinsa selkänojaa vasten.

”Joko voin mennä?” hän kysyi taas.

”Oletko koskaan kuullut nimeä Jani 821771?” troviisi Suta kysyi seuraavaksi kuin ei olisi Saian kysymystä kuullutkaan.

Jani järkyttyi. Hän tunsu mahansa vääntyvän ja polviensa notkahtavan. Pahin oli siis tapahtunut. Hänen nimensä oli ollut Alaudan kalenterissa, ja poliisi oli huomannut sen. Janista tuntui kuin kuulusteluhuoneen seinät olisivat alkaneet kaatua hänen suuntaansa. Mitä nyt tapahtuisi? Kuinka kauan hän pystyisi piileskelemään poliisia? Joutuisiko hän vankilaan?

”Anteeksi mitä?” Saia kysyi esittäen hämmentynyttä.

Jani nielaisi. Nyt hän ei voinut muuta kuin toivoa, että Saian tyyni ulko-kuori pysyisi rikkoutumattomana, sillä hänen koko elämänsä oli uhan alla. Poliisi todella etsi häntä. Kuinka laajoista etsinnöistä oli kyse vielä tässä vaiheessa, sitä hän ei voinut tietää, mutta hänen nimensä oli herättänyt poliisin mielenkiinnon. Miksi hän oli koskaan lupautunut lähtemään Lun mukana Terra Unionian rajalle? Hänen olisi pitänyt tajuta, ettei siitä voinut seurata mitään hyvää. Hänelle ei tapahtunut hyviä asioita, hän epäonnistui kaikessa.

”Oletko koskaan kuullut nimeä Jani 821771?” Suta kysyi toistamiseen.

Huoneeseen laskeutui hiljaisuus, ja Jani saattoi kuulla sydämensä sykkeen.

”En usko”, Saia vastasi viimein. ”Olisiko minun pitänyt?”

”Tohtori Alaudan kalenterin mukaan kyseinen mies vieraili Alaudan vastaanotolla ennen sinua.”

”Mutta hän työskentelee... *työskenteli* naisten puolella sairaalaa”, Saia huomautti. ”Miksi hänen vastaanotolleen tulisi mies?”

Jani pidätteli henkeään ja toivoi, että Saia osoittautuisi mestarivalehtelijaksi.

”Muistatko nähneesi sairaalassa keltakaartilaisia saattamassa nuorta miestä?” Suta kysyi.

”En.”

”Oletko koskaan aikaisemmin nähnyt sairaalan naisten puolella muita kuin keltakaartiin tai hoitohenkilökuntaan kuuluvia miehiä?”

”En ole”, Saia huokaisi. ”Miksi siis kysytte minulta tätä asiaa? En minä tunne henkilökohtaisesti ketään miestä. Onko tämä henkilö rikollinen?”

”Valitettavasti emme voi kertoa sinulle hänestä tämän enempää.”

”Mutta onko hän epäilty? Tekikö hän rouva Alaudalle jotain?”

”Siitä ei ole näyttöä.”

”Voisiko rouva Alauda olla siis pulassa? Voisiko se siis olla todellinen syy hänen katoamiseensa sen sijaan, että hän olisi piileskelemässä poliisia? Sillä syytökset häntä kohtaan kuulostavat niin uskomattomilta. Minun on vaikea

uskoa, että kukaan nainen pystyisi tekoon, josta rouva Alaudaa syytetään. Hän vaikutti kuitenkin niin normaalilta.”

Jani ymmärsi, että Saia yritti harhauttaa poliiseja, mutta hän ei silti pitänyt siitä, että tyttö yritti maalata hänestä varteenotettavaa epäiltyä, ellei jopa rikollista.

”Tohtori Alaudan sieppaus ei ole erityisen todennäköinen”, Suta laushti, ”mutta vakuutan, että me tutkimme kaikkia mahdollisia vaihtoehtoja.”

”Hyvä.”

Jani huokaisi hiljaa. Saia oli suoriutunut hyvin. Tytön ei nimittäin pitänyt missään nimessä paljastaa tietävänsä Jani 821771:stä mitään, ja siksi hänen teennäinen hämmästyneisyytensä toimi heidän molempien eduksi. Toisaalta Saian reaktio ei välttämättä ollut täysin teeskenneltyä. Ehkä tyttö oli aidosti hämmästynyt kuullessaan, että Jani oli käynyt Mari Alaudan luona samana päivänä kuin hän itse ja vielä hetkeä aikaisemmin. Jani oli toki rajalla maininnut käyneensä Mari Alaudan puheilla pääsairaalassa, mutta he eivät olleet keskustelleet asiasta Saian kanssa kahden kertaakaan rajalta paluun jälkeen. Ehkä tyttö oli siis unohtanut asian. Tai ehkä Saia osasi esittää hämmästynyttä niin hyvin, että sai jopa Janin vakuuttuneeksi siitä, että poliisin kertoma asia oli hänelle uusi ja yllättävä.

”Mutta rouva Alauda on naistenlääkäri”, Saia totesi vielä. ”Miksi hän siis tapaisi miehen?”

”Tohtori Alaudan kalenterissa ei näy Jani 821771:n vierailun syytä.”

”Ehkä kyse on ollut hedelmällisyysohjelmasta, sillä rouva Alauda työskenteli myös sen parissa”, Saia arveli.

”Et siis ole kuullut tästä nimestä aikaisemmin?”

”En ole”, Saia vakuutti. ”Minä en ole oikeasti tekemisissä miesten kanssa, ellei keltakaartilaisia lasketa. Minä olen kuitenkin 16-vuotias tyttö, eikä minulla ole ollut mitään aikeita lisätä nimeäni Apertum-listalle vielä tässä vaiheessa.”

”Aivan.”

”Mutta jos rouva Alauda tapasi miehen, eivätkö tällöin miehen pääsairaalalan naisten puolelle saattaneet keltakaartilaiset osaa kertoa tästä miehestä jotain?”

Jani oli vähällä älähtää. Saian oli syytä lopettaa. Tietämättömäksi heittäytyminen oli viisasta, mutta eikö tyttö tajunnut, ettei Jani 821771:stä tarvinnut tehdä koko kuulustelun keskipistettä?

”Sinähän olet aika fiksu tyttö”, troviisi Suta tokaisi ja tutkaili Saiaa hetken kulmiensa alta. ”Sinussahan on poliisin aineksia.”

”Valitettavasti en täytä kelpoisuusvaatimuksia”, Saia laushti hiljaa.

”Kelpoisuusvaatimuksia?” troviisi naurhti.

”En ole poika.”

”Niin...” mies laushti, ”mutta ainahan sinä voit valita sitoutua mieheen, joka on poliisi.”

Saia ei vastannut.

”Ja kyllä, olemme haastatelleet Jani 821771:tä saattaneet kaartilaiset”, Suta jatkoi.

Jani nielaisi ja odotti jatkoa.

”Oletko täysin varma, ettet nähnyt kahta keltakaartilaista miehen kanssa päivänä, jona menit tohtori Alaudan vastaanotolle?”

”En muista nähneeni lainkaan miehiä sinä päivänä, kun tapasin rouva Alaudan”, Saia selitti turhautuneena. ”Kerroinhan jo sen. Minä en todellakaan tiedä tällaisesta tapauksesta mitään. Jos olisin nähnyt miehen naisten puolella sairaalaa, uskoisin, että tapaus olisi jäänyt mieleeni, mutta en oikeasti nähnyt tuona päivänä mitään poikkeavaa.”

”Selvä.”

”Voinko *nyt* mennä?” Saia huokaisi.

”Voit mennä”, Suta tokaisi viimein. ”Varaudu kuitenkin siihen, että voimme ottaa sinuun vielä yhteyttä tämän tapauksen tiimoilta. Meillä on äidiltäsi lupa kuulustella sinua ilman hänen läsnäoloaan, joten jos toteamme, että meidän tulee vielä keskustella kanssasi, voimme sopia tapaamisen huomioimatta äitisi aikataulua.”

”Kuulustella?” Saia kysyi. ”Eikö tämän pitänyt olla *haastattelu*?”

Suta naurhti ja nyökkäsi.

”Sinä olet fiksu”, tämä tokaisi.

Saia nousi tuolilta, käänsi Sutalle ja muille pöydän takana istuville miehille selkensä ja alkoi kävellä kohti ovea.

”Hyvää päivänjatkoa”, Suta toivotti vielä.

Saia ei vastannut vaan jatkoi kohti ovea reagoimatta troviisin toivotukseen. Jani katseli tyttöä osaamatta tulkita tämän ilmeettömästä katseesta mitään. Kun Saia oli viimein saavuttanut oven, Jani avasi sen tytön puolesta ja astui huoneesta käytävään.

Jani helpottui. Tuntui kuin ilma huoneen ulkopuolella olisi ollut kevyempää ja raikkaampaa hengittää. Kun he olivat kävelleet leveää käytävää pitkin tovin, Jani puki viimein sanoiksi kysymyksen, joka oli poltellut hänen mieltään jo minuutteja.

”Miten nimi päättyi heidän tietoonsa?” hän kysyi mahdollisimman hiljaa.

”Ei täällä”, Saia sihahti.

Jani huokaisi. Hän ei olisi malttanut odottaa, mutta Saia oli oikeassa. He olivat poliisitalossa, joten oli viisainta pysyä hiljaa. He kulkivat portaat alas ja saapuivat käytävään, joka johti ala-aulaan. Jani oli jännittynyt, mutta ei ainoastaan kuulustelujen takia. Häntä hermostutti kulkea julkisilla paikoilla keltaisiin pukeutuneena, sillä hän ei pitänyt niistä odotuksista, joita häneen kohdistui Saian seurassa. Hän saattoi näyttää keltakaartilaiselta, mutta jos joku miehistä heidän lähellään olisi ryntäilijä, hän ei oikeasti tietäisi kuinka toimia. Hän oli huijari, tiedoton ja taidoton mies kaartilaisen univormussa, mies, jolla ei ollut valmiuksia edes käyttää kantamaansa asetta.

He astuivat ulos sivuovesta ja päätyivät matalan katoksen alle. Siellä heitä oli odottamassa *motio*, tyttöjen ja tärkeiden miesten kuljettamiseen tarkoitettu pienajoneuvo, joka kulki neljällä pyörällä ja jossa oli tummennetut ikkunat. Vielä viikko sitten Jani ei ollut tiennyt motioista mitään vaan oli oletta-
nut, että kaikki kaupungin sisäosissa liikennöivät yksityiset ajoneuvot olivat *zoonia*. Motioista hän oli kuullut sattumalta kohdatessaan kaartilaisen Saian asuinrakennuksen pohjakerroksessa, jonka kautta naiset saatettiin rakennuksesta ulos. Kaartilainen oli yllättäen alkanut puhua motiosta, ja Jani oli ollut hetken aikaa täysin ymmällään. Onneksi kaartilainen ei ollut huomannut hänen reaktiotaan, sillä se olisi voinut paljastaa hänet huijariksi. Mikä taha-
sa saattoi paljastaa Janista totuuden, ja siksi hän tunsu olonsa tukalaksi ja jännittyneeksi aina julkisilla paikoilla ollessaan. Hänen oli kuitenkin jatketta-
va teeskentelyä. Se oli hänen ainoa pelastuksensa.

Saia istui motion takaosaan. Jani varmisti, että ovi oli lukkiutunut, kunnes suunnisti ajoneuvon etuosaan. Hän jakoi kyseisen pienen tilan ajoneuvoa kuljettavan miehen kanssa.

”Mihin me viemme sinut?” Jani kysyi.

”Kotiin”, Saia vastasi.

”Selvä”, Jani tokaisi.

Hän valitsi Saian kotiosoitteen uudesta viestimestään ja liitti sen kuljetta-
jan vieressä olevaan navigointipaneelin liittimeen. Hetkessä reittiohje Saian kotiosoitteeseen ilmestyi kuljettajan näyttöön.

Motio suunnisti laskeutumisrampille, ja he sulautuivat vaivattomasti ajo-
väylälle zoonien sekaan. Jani katseli ohikulkevia pienempiä ajoneuvoja sa-
nomatta sanaakaan. Viikko sitten hän oli katsellut samalla tavoin U-junan
ikkunasta kaupungin ulkopuoliseen tyhjyyteen lähestyessään Linaita ja siellä
sijaitsevaa Kylmän kuopan valvomoa. Nyt hän oli täällä, Gavialiksen kuu-
dennella kehällä, ja kaupungin uloimmat kehät tuntuivat jääneen toiseen

maailmaan. Oli uskomatonta, ettei hänen tarvinnut enää nousta U-junaan kulkeakseen Gavialiksesta Linaihin ja sieltä takaisin. Se aika hänen elämässään oli nyt ohitse. Nyt hän ei kuitenkaan enää tiennyt, oliko muutos vienyt häntä kohti parempaa vai huonompaa. Olisiko U-juna ollut sittenkin parempi vaihtoehto kuin kaupungin kuudennen kehän vilkasta tietä pitkin etenevä motio? Sillä juuri nyt hänestä tuntui kuin hän olisi paennut poliisia Mari Alaudan tavoin. Poliisi etsi häntä, Jani 821771:tä, joka ei ollut koskaan aikaisemmin ollut virkavallan silmissä vähäisimmässäkään määrin kiinnostava mies. Elämä kuudennella kehällä oli siis saanut varsin synkän käänteen.

Jani alkoi selailla tuoreimpia uutisotsikoita, sillä se oli ainoa keino peittää kuulustelujen aikaansaama levottomuus vieressä istuvalta kuljettajalta. Se oli myös keino pitää silmät poissa kaupungin nähtävyyksistä, sillä kuudennen kehän valtavuus sai hänet yhä tuijottamaan ympäristöä kuin olisi nähnyt sen ensimmäistä kertaa. Toisin kuin aikaisemmin, hän huomasi nyt myös katujen varjot. Korkeat rakennukset katujen molemmin puolin estivät päivänvaloa yletymästä maahan saakka, ja siksi kapeimmilla kaduilla oli aina hämärää.

Matka tuntui pitkältä. Jani selaili uutisotsikoita lukematta niistä ensimmäistäkään. Hän ei malttanut, sillä hänen ajatuksensa pyörivät yhä Saian kuulusteluissa. Hän oli sotkeutunut tilanteeseen, jonka kanssa hänellä ei olisi pitänyt olla mitään tekemistä. Saian aikaisemmista vakuutteluista huolimatta hänen nimensä oli poliisin tiedossa. Tilanne sai kuudennen kehän tuntuun ahtaammalta kuin kertaakaan aikaisemmin.

Viimein motio valitsi vasemmalle vievän rampin ja hidasti. Ramppi kaartoi oikealle, ja he laskeutuivat maan alle. Kun he saapuivat jo tutuksi tulleen rakennuksen luokse, kuljettaja ohjasi motion sulavasti naisten sisäänkäynnin kautta pohjakerrokseen ja siellä hissien eteen. Motion pysähtyttyä Jani nousi kyydistä ja riensi avaamaan Saialle oven. Naisen turvallisuuden takia sen saattoi avata vain motion kuljettaja taikka naista valvova keltakaartilainen.

Saia nousi motiosta. Jani antoi motion oven sulkeutua automaattisesti ja ohjasi Saian hissien luokse taakseen katsomatta. Samassa hissien ovet avautuivat ja sieltä astui ulos kaksi keltakaartilaista ja nainen, joka kiljui ja räähkyi kaartilaisilleen raivokkaana. Jani tyrmistyi. Hän ei ollut koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Nainen rimpui, repi itseään irti kaartilaiden otteesta ja sylki ilmaan mitä karkeimpia solvauksia keltatakkisia miehiä kohtaan. Heidän perässään hissistä astui ulos mustatakkinen poliisi. Jani veti Saian sivummalle ja antoi joukon edetä naista mukanaan retuuttaen kohti loitommalla odottavaa motiota.

ALLIANSSI.125

HIRUNDA

Toinen kirja

Suuri sota on jättänyt Maan syville arville. Maa-alueet päiväntasaajalta kääntöpiireille ovat asuinkelvottomia aavikoitumisen, saastumisen ja äärisäiden takia. Suuren sodan myötä ihmiskunnan kulttuurihistoria on unohdettu ja menneisyys on menettänyt merkityksensä. Sodasta selvinneiden jälkipolvet elävät kuitenkin rauhan ja edistyksen aikakautta.

Voiko elämän aloittaa alusta? Hirundan toisessa kirjassa maailma kuohuu. Yhteiskunta, josta kukaan ei voi kadota, etsii kuumeisesti rikoksesta syytettyä naista samalla, kun rannikolla sijaitsevassa ruokatuotannon laitoksessa ajaudutaan kriisiin. Lu Talpa joutuu odottamatta valitsemaan vapauden ja velvollisuuden väliltä. Saia ja Jani yrittävät puolestaan välttää huomiota samalla, kun he taistelevat keskinäistä epäluottamusta vastaan. Kuka suojelee ketä ja voiko luottamus rakentua pakollisten olosuhteiden varaan?

ISBN: 978-952-286-730-8